

Дамян Дамянов

ПЪТНИКЪТ

... Минава тъжният човек,
през този весел смях минава.
Не пеш – с автомобила лек.
И дим подире си остава.
Къде е тръгнал? Где ще спре?
Защо тъжи? Не помни вече.
Пътува – значи е добре.
Добре е – значи пътник вечен.
Какво пък толкоз? Цял е скрит
От всичко лошо в таз машинка.
В хотел – отспал, във ханче – сит,
По дрешките му – ни пращинка...
И все пак, все пак нещо там
Вдън ламарините чегърта...
Гори, поля... И в тях той – сам.
Отминал ги с колата мъртва.
Хотелът. Пътят. У дома.
Все тръгва той и все се връща.
Дордето цялата земя
Обърка със хотел и с къща.
Дорде забрави за какво
И где е тръгнал отначало –
С торбичка, с дряново дърво,
Един пешак, един скиталец,
Един добряк от вечността,
От детска приказка оставен –
Добро да търси от света
Или добро да му раздава...
... Бръмчи кола. Гърми мотор.
Без сантиментите хлапашки
Лети човекът-метеор
С бензинената си опашка.
Лети с автомобила лек.
И болката си – също лека.
Човек-мотор, мотор-човек,
Какво направихте с човека?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8063>]